

Imogen Crimp

O fată foarte drăguță

Traducere din limba engleză și note
de Cornelia Marinescu

PARTEA ÎNTÂI

UNU

În seara aceea Laurie nu era la bar, ci servea la mese, așa că nu a putut să-mi dea ceva pe sub mână, din partea casei. Cu toate astea, mă simțeam în bani și chiar mă gândeam să-mi mai cumpăr un rând, când bărbatul de alături s-a întors spre mine și a început să-mi vorbească.

Te-am văzut adineauri. Cântând. Tu erai, nu?

Am dat din cap.

Da.

Am așteptat să mai spună ceva. Întotdeauna voiau să mai adauge ceva bărbații care vorbeau cu mine. De obicei, era ceva de genul ce frumos cânt sau ce frumoasă sunt. Sau ce sexy. În general, cu toții ezitau dacă era mai nimerit să aleagă *frumoasă* sau *sexy*. Sau mai ziceau ceva despre cum unul dintre cântecele pe care le interpretasem îi dusesese cu gândul în trecut, la momentul când făcuseră o chestie sau alta sau fuseseră într-un loc sau altul; ori povesteau despre cum vocea mea le reamintea de fosta iubită sau de prima nevastă, de care acum erau despărțiți, ori de mamă, însă de obicei nu prea reușeam să fiu atentă.

Dar bărbatul acesta nu a mai zis nimic. A înclinat și el din cap și a început să fixeze cu privirea fundul paharului, învârtind băutura. M-a cuprins un soi de iritare.

Și cum ți s-a părut? l-am întrebat.

Mda. A fost bine, cred.

Bun.

Sincer? Nu prea e genul meu.

Ah.

A tăcut din nou.

Păi, atunci de ce ai venit? am întrebat.

Eram așezată pe un scaun din acelea de bar care se învârt și tipul a pus mâna la spatele meu și m-a răsucit, așa că stăteam acum cu fața spre fereastră. Era cât pe ce să-l întreb ce rahat crede că face, însă când m-am uitat la el, avea o față așa de inexpressivă, atât de indiferentă la reacția mea, încât mi-am zis că ar fi jenant să fac scandal. Oricum, nu cred că m-a deranjat cu adevărat. Doar știam că probabil ar fi trebuit să mă deranjeze.

Vezi clădirea aia? a zis, arătând cu degetul.

Aia gri?

Da. Ei, acum numără până la etajul cinci. Gata? Vezi fereastra din extremitatea stângă? Deci aia e fereastra mea. Acolo lucrez.

Ah, bun. Să înțeleg că vii des pe aici?

Serios, chiar m-ai întrebat așa ceva?

Știi ce vreau să zic.

A surâs, aproape imperceptibil.

Da, vin destul de des aici. De fapt, cred că te-am mai auzit cântând și altă dată. Sau poate că era altcineva.

Suntem destul de ușor de confundat, nu-i așa?

A ridicat din umeri.

Cum ziceam, nu mă prea pricep la asta.

Atunci ce cauți pe aici?

Tu știi câte ceva despre finanțe?

Practic, nimic. Nu.

Și mă vezi pe mine că mă bosumflu din cauza asta? În fine, cu asta mă ocup și azi a fost o zi lungă. Deci ca să-ți răspund la prima întrebare, nu vin aici pentru muzică, de fapt, a spus, ca și cum i-ar fi explicat unui copil că e prea ocupat și nu are timp să picteze cu degețelele. Să nu mă înțelegi greșit, sunt convins că a fost minunat. Dar eu am venit pentru că aveam nevoie să beau ceva.

M-am prins.

Îmi cer scuze, însă, dacă te-am ofensat.

A zâmbit și și-a îndreptat privirea în altă parte.

De obicei se întâmplă cam așa. Unii încearcă să te agațe și sunt așa de proști, că trebuie să te prefaci lipsită de inteligență și o ții întruna cu — *vai, pe bune!* — sau — *ce nostim!* — și râzi ca o tâmpită, ca să nu îi pui pe fugă, în timp ce nu te gândești decât cum să le arunci băutura în față. Alții însă sunt isteți și vor să te ridiculizeze. Vor să-ți pună piedică și să se uite râzând cum cazi grămadă la podea.

Bărbatul acesta nu se încadra totuși în niciuna dintre cele două categorii. Nu chiar. Nu reușeam să-mi dau seama ce e cu el. În primul rând, nu părea interesat să se apropie de mine. Își ținea o mână pe picior, iar cealaltă pe pahar. Nu încercase să micșoreze spațiul dintre noi. De fapt, se dăduse puțin mai departe și m-am trezit că eu eram cea care mă aplecam spre el, să aud ce spune. Iar cuvintele lui nu păreau îndreptate spre ceva anume. Nu părea să-i pese cum am să reacționez la ele. Le azvârlea neglijent, asemenea cuiva care aruncă resturile de mâncare în castronul câinelui, doar ca să scape de ele, fără să stea să vadă dacă animalul le și mănâncă.

Nu mi-am dat seama că te așteptai la aprecieri exuberante, a zis. Scuze.

Nu-i nimic. Doar că noi, artiștii, suntem genul sensibil, să știi.

Da?

Da. Așa că, dacă publicul nu-mi arată imediat că i-a plăcut, atunci, mă rog, presupun că i s-a părut groaznic.

Și asta e o problemă pentru tine?

Ei bine, da. Fiindcă în cazul acela cred că probabil a fost groaznic și, în fine, lucrurile încep să escaladeze foarte repede în mintea unui artist. Înainte să ne lămurim cum stăm, ne sufocă disprețul de sine, ne spunem că asta este, ajunge, e momentul să renunțăm, să acceptăm înfrângerea, că nu suntem și n-o să fim niciodată buni de nimic și toată lumea o știe, avem sentimentul că am fost azvârliți cu capul înainte într-un puț și încercăm să ne cățărăm înapoi, ținându-ne de pereții lui, exact în timp ce pământul e azvârlit peste noi. Și toate astea doar pentru că a îndrăznit cineva să inițieze o conversație cu un comentariu despre vreme sau despre numărul de oameni prezenți la petrecerea de după show, în loc să treacă direct la chestiile importante — cât de minunați suntem, ceea ce, ca să fim cinstiți, este singurul subiect pe care vrem să-l abordăm.

Am scos un mic hohot de râs, să demonstrez că eram ironică, dar el nu a părut să-l remarce.

Pare foarte obositor, a zis.

Chiar este, crede-mă.

Ei bine, atunci dă-mi voie să-ți ofer ceva de băut și pe urmă putem să luăm toată treaba de la început.

A arătat spre paharul meu gol.

Ce bei?

Ah, mi-e indiferent. Ce bei tu.

S-a întors să-i facă semn barmanului și în timp ce a vorbit cu el, l-am studiat. Era mai în vârstă decât mine — aproape

de patruzeci de ani sau puțin peste, poate — și arăta bine. Ba chiar era frumos și avea un aer ciudat de feminin, deși era lat în umeri și tuns după ultimul răcnet. Poate din pricina genelor. Avea gene frumoase, lungi, arcuite și blonde, ca ale unei fete. Totuși avea un soi de frumusețe rece. Greu de ghicit ce se afla dincolo de ea.

Barmanul ne-a pus dinainte două băuturi.

Ce-i asta? am întrebat.

A mea era diferită de a lui.

Încearc-o, mi-a spus. O să-ți placă.

A avut dreptate, mi-a plăcut. Era păstoasă și siropoasă.

Mi-a dat o senzație de căldură pe gâtleej.

Bun, unde rămăseserăm?

Eram pe cale să o luăm de la început.

Corect. Așa e. Deci...

Și-a întors scaunul ca să stea cu fața la mine.

Deci a spus. Te-am văzut adineauri. Cântând. Tu erai, nu?

Am dat din cap.

Da.

Sper să nu mă consideri băgăcios. Adică, fiindcă îți vorbesc așa, în timp ce tu stai aici, singură. Dacă vrei să încetez, spune-mi. O să mă opresc.

N-am zis nimic.

A continuat.

Voiam doar să-ți spun cât de mult mi-a plăcut. Vocea ta, adică. Ce minunat a fost. Serios, vorbesc serios, chiar a fost.

Am râs.

Ei, mersi. Drăguț din partea ta.

Nu, pe bune. Sincer. Vorbesc serios. Să nu râzi. Cum te cheamă?

Anna.

Anna, a repetat el. Vorbesc serios, Anna. Nu bat câmpii. Uite, vrei să știi adevărul? De fapt, te-am mai auzit și altă dată. Și, înainte să zici ceva, da, știu ce-am spus înainte. Dar tu erai, sigur. Știu că tu ai fost. Și, în fine, adevărul e că mi-a plăcut.

A zâmbit și a ridicat din umeri, cu o privire nevinovată și în care nu se citea nimic.

Nu e ceva la care să mă pricep, așa cum am zis. Nu știu prea multe despre asta. Dar, cum să-ți spun, a fost ceva în chestia asta, ceva legat de tine. Mi-a plăcut.

La început mi-am zis că vrea să rădă de mine și am încercat să afișez o expresie care să arate că m-am prins. Că îi cânt în strună cu gluma. Dar el a continuat să vorbească — *Am revenit de câteva ori, în serile în care am crezut că o să fii aici. Am vrut să te revăd* — și a continuat să se uite la mine, cu ochii în ochii mei, fără ca privirea să i se abată spre buze sau spre sâni ori spre picioarele mele și, după o vreme, n-am mai fost la fel de sigură ce avea de gând. N-am mai știut ce expresie să afișez. Vocea lui continua fără oprire, blândă și mângâietoare și nu m-am mai gândit la nimic altceva, în afară de cum suna ea și totul a dispărut încet, încet, toate sentimentele, toate gândurile s-au prelins din trupul meu ca un val care se retrage înapoi în mare.

Apoi a început să spună ceva despre intensitate. Ceva despre intensitate și atmosferă — *ca un magnet* — zicea, oricum, ceva despre magneti și despre ochii mei, vorbea despre ochii mei.

E pur și simplu ceva, spunea, nu pot să explic, dar îți trebuie ceva anume, nu-i așa, ca să poți face ce faci tu și sigur, eu nu știu foarte multe despre asta, dar știu că tu ai acel ceva.

Atunci am văzut cum colțurile gurii i s-au arcuit ușor în sus, iar în ochi avea o sclipire rece și dură, ca un școlar a cărui farsă e pe cale să fie descoperită, și a încheiat zicând — *vocea ta, pur și simplu, pur și simplu mi-a vorbit* — și a făcut o grimasă, iar atunci am știut clar că râdea de mine și mi-a venit să mă bag sub masă.

Mi-am luat paharul în mână și m-am uitat în altă parte.

Ce e? a zis. Ce e? Am încercat. N-a fost mai bine?

Mult mai bine, i-am spus. Mersi.

Hei, n-am vrut să te enervez. Nu te supăra.

Nu sunt supărată. Bravo, te pricepi.

Mulțumesc.

Aproape că te-am crezut, i-am spus.

Cine zice că nu e adevărat?

Și totuși ochii lui încă râdeau.

Apoi a început să-mi explice în ce consta slujba lui și, în timp ce vorbea, mi-am smuls o pieleță de la degetul mare. M-am simțit ca o proastă. Mă credea vanitoasă, pretențioasă și avea dreptate, știam că are dreptate și de aceea mi se părea că îmi băgase un chibrit aprins sub unghie. Niciodată nu mi-a plăcut să fiu tachinată, n-am știut niciodată cum să reacționez. Am fost unul dintre acei copii sensibili care se duc plângând la profesoară când cineva le spune o răutate, ferm convinși că universul este moralmente drept, și care cred că cei care fac un lucru rău vor da întotdeauna socoteală.

Numai că felul în care îmi vorbea el părea pervers de bun, chiar dacă dura, ca atunci când te ciupește un țânțar și te scarpini atât de tare, încât îți dă sângele. Avea legătură cu felul în care mă tachina și mă desconsidera, explicându-mi lucruri și zicând — *decă, ai priceput cum vine*

asta? — și da, uite că îi cântam în strună, mă bosumflam și mă purtam ca o fetiță, îngrețoșată de mine însămi și spunându-mi în gând — *vreau să mă plăci, vreau să mă plăci, vreau să mă plăci.*

Bun, a zis, când a terminat. Nu ești prea comunicativă, nu-i așa?

Nu sunt?

Făceam chestia aia care o enerva pe profesoara mea de canto, când vocea îmi urca la sfârșitul fiecărei fraze, punctată de un chicotit nervos. *Respirația* — spunea ea. *Lasă-te în voia ei. Nu-ți cere scuze.*

Nu. De fapt, nu mi-ai spus nimic. Tot ce știu, practic, despre tine e că te lezezi ușor. Haide, povestește-mi despre tine.

Aș face-o, dar nu e mare lucru de spus.

Din nou, râsul meu defensiv.

Pune-mă la încercare.

Am început să mă gândesc.

Mi-am imaginat cum îmi desfac, cum îmi expun și îmi aranjez dinaintea lui firele vieții mele neînsemnate, întrebându-mă: *Oare ce i s-ar părea frumos? Ce ar vrea să cumpere?*

Nu, absolut nimic, nu și-ar fi dorit nimic din ce-ar fi văzut — puteam deja să-mi dau seama de asta. Ar fi considerat viața mea ca fiind ponosită, de proastă calitate și deloc pe gustul lui. Genul de viață ca o cameră cu patru pereți goi, unde nu ai voie să pui tablouri — nu se poate, pentru că strici zugrăveala și mobila, spălăcită și urâtă — mobila aia pe care o cumpără doar pentru locuințe temporare oameni care nu vor sta niciodată în ele. N-aveam să-i povestesc despre așa ceva. Cum găseam firele lungi de păr ale lui Laurie încâlcite în peria mea și cum hainele îmi dispăreau,

ca să le găsesc apoi în sertarele ei, și cum nu puteam să stau prea mult în baie fără să-i aud pe proprietarii noștri, soții P, şușotind un etaj mai jos, pe palier — și chiar și atunci când îmi băgam capul sub apă, când deschideam robinetul, tot îi auzeam, ca și cum ar fi fost chiar lângă mine, ca și cum s-ar fi furișat în cadă cu mine și îmi șopteau la ureche. Mi-l imaginam cum freca între degetul mare și arătător toată urzeala vieții mele, spunându-și în gând — *nu — prea subțire — proastă calitate* — și aruncând-o.

Nici serile în oraș, cu Laurie. Nu i le-aș fi arătat. Laurie și cu mine hoinărind pe la marginile Londrei, prin baruri ieftine, prin livingurile altor oameni cu mobilă uzată, la fel ca a noastră — luată din același catalog — toate acele locuri unde el n-ar fi mers niciodată. Nimic din toate astea nu i-aș fi arătat. Nu i-aș fi vorbit nici despre senzația aia de greață pe care o simțeam în stomac atunci când stăteam în pat și îi auzeam pe soții P umblând pe scări, în întuneric. Îi auzeam cum bâjbăie pe lângă pereți — țac, țac, țac — ca niște cari în lemn și nu voiam să merg noaptea la toaletă, ca nu cumva ei să fie acolo și ea să-mi zică: *Iar ne trece, nu-i așa?* Și atunci când am avut cistită și am făcut pipi în ceașca de cafea murdară ca să nu fiu nevoită să o aud spunând: *Iar ne trece, nu-i așa?* — pentru a cincisprezecea oară, în timp ce pândeau la piciorul scărilor, ca un șarpe uriaș: *n-avem somn, nu?* Nu. Nimic din toate astea. N-aș fi putut să-i arăt nimic din toate astea.

Dar mai presus decât orice, nu urâciunea unei astfel de vieți. Asta nu l-ar fi impresionat. N-aș fi putut să mi-o etalez dinaintea lui cu mândrie și să-l întreb ce părere are. Petele de pe lenjeria de corp, care nu ieșeau la spălat, farfurile vechi, uscate, pline de cocoloașe, care nu mi se mai întindeau pe piele, tocurele care țâcăneau fiindcă aveau

nevoie de flecuri noi și călcam direct pe metal. Și meschinăria ei. Meschinăria de a-mi verifica fondurile în fiecare lună — îmi ajung, nu-mi ajung? — diminețile devreme, în sala de pregătire, cântând iar și iar aceeași notă — *nu e bine, încă nu, nu e perfect, trebuie să fie perfect* — și plecând de acolo, seara, și cum, atunci, străzile cenușii nu mai erau apăsătoare, pentru că muzica îmi răsună în cap, trupul îmi zvâcnea, vibra într-un ritm numai al lui și totul era plin de culoare. N-ar fi înțeles. Nici cum îmi spuneam mie însămi, iar și iar — *o să merite toate astea, fărâma asta din viața mea va merita, o să râd într-o bună zi de toate astea* —, nu i-aș fi arătat lui așa ceva, cum îmi repetam singură acest lucru, iar și iar, în încăperea mică și ștearsă — frig, era tot timpul frig acolo —, în vaierul trist al sirenelor de dincolo de fereastră, în bâzâitul constant al traficului, recalcitrant ca un copil căruia nu i se face pe voie — nu...

Se uita la mine nerăbdător, așa că i-am spus singura parte care credeam eu că sună bine.

Nu sunt cântăreață de jazz, de fapt. Sunt cântăreață de operă.

Se făcuse târziu. Barul se golea. Laurie își încheiase tura, așa că a venit la noi și i-a oferit numărul ei cel mai bun, gălăgioasă și obraznică, fluturându-și părul și tachi-nându-l. Crezusem că o să abandoneze discuția cu mine și o să intre în vorbă cu ea, drept pentru care am simțit un soi de ușurare; însă el nu a părut interesat de Laurie. A ascultat-o cât a vorbit, cu o expresie de atenție politicoasă lipită pe față — una care sugera o ușoară lezare, ca și cum Laurie l-ar fi stropit din greșeală cu salivă.

Apoi a spus că trebuie să plece și am ieșit cu toții din hotel. Afară mi-a dat cartea lui de vizită și mi-a zis — *sună-mă, o să ieșim la cină* —, iar eu am spus: *bine*,

atunci — și el a repetat — bine — și pe urmă a plecat. Nu spre metrou, ci în sens opus.

Laurie și-a încolăcit brațul pe după al meu și am pornit spre stația de metrou. Eram în zona aceea din Londra unde se află multe birouri și unde, de fapt, nu locuiește nimeni, așa că deși clădirile erau toate luminate, străzile erau pustii.

Deci tipul e un tâmpit, a zis Laurie. Ție ți-a plăcut?

Nu știu. Nu prea.

Totuși imaginea lui nu-mi dădea pace, parcă mi se gravează în dosul pleoapelor, și în timp ce Laurie continua să vorbească, în capul meu nu răsună decât vocea lui.

În metrou, un grup de indivizi beți făcea gălăgie. O femeie își privea chipul în ecranul telefonului și se trăgea de pielea de sub ochi, încercând să și-o întindă.

Mi-am scos romanul din geantă, să pun în el cartea lui de vizită. *Manon*¹, de Prévost. Studiam rolul la Conservator și voiam să văd de unde pornise povestea. Laurie a zărit coperta.

E o târfă, nu-i așa? a zis. Manon? Cred că am citit cartea.

Nu știu. Încă nu m-am apucat de ea.

Ei bine, chiar e o târfă. Doar uită-te la imaginea de pe copertă. Și oricum, bărbații nu scriu cărți care să aibă drept titlu un nume de femeie decât dacă e vorba despre vreo târfă, nu-i așa? Cunoști tu vreuna care nu e așa?

Madame Bovary, i-am răspuns. Ea nu e prostituată.

Mă rog, poate nu de meserie, dar clar e un fel de târfă.

¹ *Manon Lescaut* sau *Povestea cavalerului des Grieux și a lui Manon Lescaut* — roman al scriitorului francez Antoine François Prévost (1697–1763); stă la baza operei cu același nume, compusă de Giacomo Puccini, dar și a operei *Manon*, de Jules Massenet.

Anna Karenina.

Tot aia.

Alice în Țara Minunilor.

E pentru copii. Nu se pune.

Nu mi-au mai venit altele în minte.

Laurie a oftat.

Deci, a zis ea, Luke mi-a trimis mai devreme un mesaj.
Vrea să ne întâlnim.

Da' tu nu vrei?

Nu.

A început să vorbească despre Luke. Cum încercase el să-i înăbușe creativitatea. Să o convingă să-și ia o slujbă. Cu alte cuvinte, zicea ea, să o distrugă. Își dădea seama că încercase să o distrugă. Îmi mai spusese toate astea și înainte. Laurie era scriitoare și îi plăcea să povestească iar și iar bucăți mari din viața ei. Eu nu puteam să-i spun niciodată ceva care să o surprindă, pentru că întotdeauna și ei i se întâmplase ceva similar și ajungea să-mi povestească ea mie despre asta, în loc să fie invers.

Luke nu mi-a spus niciodată ceva constructiv despre scrisul meu, a continuat. Sau îmi spunea ceva complet greșit. Era arogant cu mine. Ceva de genul *foarte frumos, iubit, dar știi, nu sunt foarte convins*. Așa că am început să-i spun că nu mai scriu, când de fapt o făceam, pentru că îmi era groază să nu-mi ceară să-i arăt. Îmi era groază cum urmărea textul cu degetul, pagină cu pagină. Cum se încrunta, apoi mima entuziasmul, ca și cum ar fi criticat un proiect de bricolaj mediocru. Ajunsesem la faza în care fiecare frază pe care o scriam o tăiam, pentru că îmi imaginaam că el o citește și ce ar gândi și ce ar spune. Și partidele de sex se terminau când ejacula el, știi, chiar dacă eu nu

ajungeam la orgasm. Era genul ăsta de bărbat. Nici vorbă să mă văd cu el, ce dracu'.

Laurie părea dură și furioasă, avea însă un aer trist, în timp ce își răsucea șuvițele de păr pe degete. Avea douăzeci și opt de ani și era foarte drăguță, așa mi se părea — blondă, înaltă și subțire —, dar își făcea griji că îmbătrânește. Mă puneam să stau lângă ea în fața oglinzii, ca să compare zonele netede de pe fața mea cu cele ridate ale ei.

Deci o să te mai vezi cu tipul ăla?

Poate. Ar trebui?

Eu aș merge la cină. De ce nu? O să te ducă undeva, într-un local drăguț. Bărbații ca el așa fac mereu. Are bani, a zis Laurie, accentuând zeflemitor cuvântul, ca și cum banii ar fi fost o boală cu transmitere sexuală. Cel puțin asta e limpede.

Laurie manifesta un interes special pentru banii altora. Era întotdeauna capabilă să-i miroasă și să-i extragă prin linguşeli, ca un porc care scormonește după trufe.

Ăla, a zis ea, era un costum foarte scump. Și ceasul. I-ai văzut ceasul?

Am clătinat din cap. Nu i-l văzusem.

N-ai zis tu că e un tâmpit, parcă?

Și ce? Nu e ca și cum trebuie să te măriți cu el. Îmi închipui că e căsătorit deja. Din experiența mea, cam asta e tendința lor.

A bărbaților în general?

A genului ăstuia de bărbat.

Ce gen de bărbat?

Genul de bărbat care vânează fetele prin baruri.

Zici tu că asta înseamnă că vânează? Eu nu i-aș spune așa.

Nu. Îmi închipui că tu n-ai face-o.